

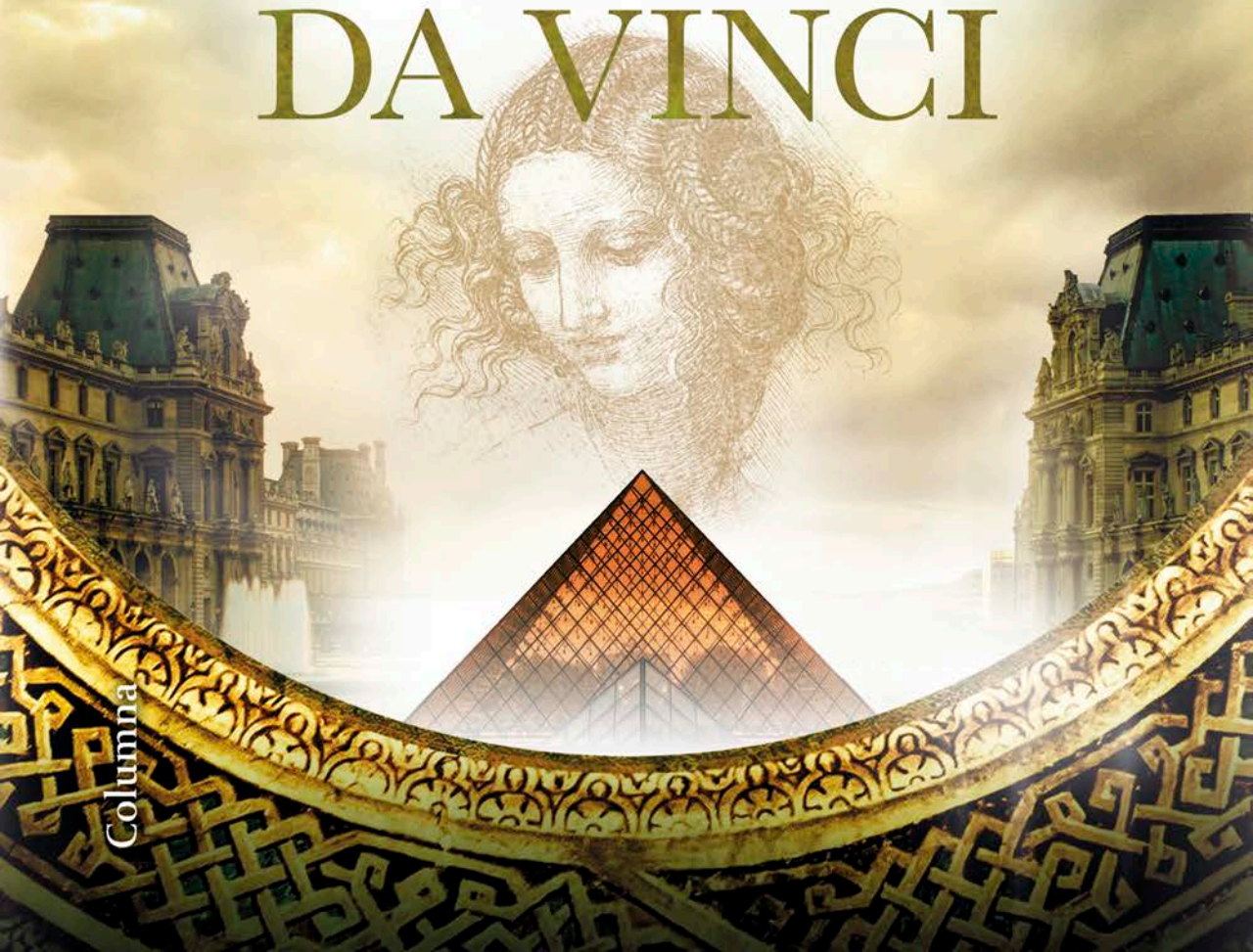
unodif. 1500.

omni. 1500.

unodif. 1500.

DAN BROWN

EL CODI DA VINCI

DAN BROWN
EL CODI
DA VINCI

Traducció de Joan Puntí i Concepció Iribarren

LA PRIMERA EDICIÓ EN CATALÀ D'AQUESTA OBRA
ES VA PUBLICAR A EMPÚRIES L'ANY 2003

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: THE DA VINCI CODE

PRIMERA EDICIÓ A COLUMNA: AGOST DEL 2017

© DAN BROWN, 2003

TOTS ELS DRETS RESERVATS

© DE LA TRADUCCIÓ: JOAN PUNTÍ I CONCEPCIÓ IRIBARREN, 2003

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2017

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2311-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.457-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRES A: LIMPERGRAF

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Poden

adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,

www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

En Robert Langdon es va anar despertant a poc a poc.

Enmig de la foscor sonava un telèfon, un ring discret que li era poc familiar. Va buscar a les palpentes el llum de la tauleta de nit i el va encendre. Amb els ulls mig tancats va veure una luxosa cambra del Renaixement amb mobles Lluís XVI, parets pintades al fresc i un llit enorme de caoba de quatre columnes.

«¿On coi sóc?».

El barnús de jacquard que hi havia al penjador portava un monograma: HOTEL RITZ PARÍS.

La boira es va anar esvanint lentament. En Langdon va agafar el telèfon.

—¿Digui?

—¿Monsieur Langdon? —va dir una veu d'home—. Espero no haver-lo despertat.

En Langdon va mirar confós el rellotge que tenia a la tauleta de nit. Eren les 12.32 de la nit. Havia dormit només una hora, però se sentia com els morts.

—Li parla el conserge, monsieur. Perdoni que el molesti, però té una visita. Diu que és molt urgent.

En Langdon encara estava molt confós. «¿Una visita?». Va centrar la mirada en una targeta mig arrugada que hi havia damunt de la tauleta de nit.

LA UNIVERSITAT AMERICANA DE PARÍS

es complau a presentar-vos

UNA VETLLADA AMB ROBERT LANGDON,

PROFESSOR DE SIMBOLOGIA RELIGIOSA,

UNIVERSITAT DE HARVARD

En Langdon va gemegar. Segurament la conferència d'aquell vespre, un recorregut per la simbologia pagana oculta de les pedres de la catedral de Chartres, havia fet enfadar algun conservador del públic. El més probable era que fos algun seminarista que l'havia seguit fins a l'hotel per buscar-li les pessigolles.

—Ho sento —va dir en Langdon—, però estic molt cansat i...

—*Mais, monsieur* —va insistir el conserge amb un to de veu més greu, com si li volgués dir alguna cosa urgent a cau d'orella—. El seu convidat és un home important.

En Langdon no ho va dubtar gens. Els seus llibres sobre pintura religiosa i simbologia del culte l'havien convertit sense voler-ho en una celebritat en el món de l'art, i aquell darrer any la notorietat d'en Langdon havia augmentat més encara després de veure's involucrat en un incident públic amb el Vaticà. D'aleshores ençà que no paraven d'importunar-lo historiadors presumits i aficionats a l'art.

—¿Em faria el favor —va dir en Langdon fent un esforç per ser educat— de demanar-li el nom i el telèfon i dir-li que ja provaré de trucar-li abans no marxi de París dimarts? Gràcies —va dir, i va penjar sense deixar temps perquè el conserge protestés.

En Langdon va arrufar el nas i va mirar el *Manual de relació amb els clients*, la portada del qual deia amb to presumptuós: DORMI COM UN NADÓ A LA CIUTAT DE LA LLUM, DORMI PROFUNDAMENT AL PARÍS RITZ. Es va girar i va mirar amb desesma el mirall de cos sencer que hi havia a l'altre extrem de l'habitació. L'home que hi va veure semblava un estrany, abatut i despenjat.

«Robert, et calen unes vacances».

Aquell últim any l'havia deixat esgotat, però no li feia cap gràcia contemplar-ne l'evidència al mirall. Els seus ulls blaus, sempre brillants, aquella nit tenien un aspecte apagat i enfonsat. Una barba de tres o quatre dies li cobria la robusta mandíbula i els clots de la barbata. Al voltant de les temples, les canes eren cada dia més evidents i començaven a envair-li el matoll d'espessos cabells negres. Tot i que les seves col·legues insistien que aquell color gris li donava un atractiu més intel·lectual encara, en Langdon no es deixava enganyar.

«Si els del *Boston Magazine* em veiessin ara».

Tot i que no li havia fet cap gràcia, feia un mes el *Boston Magazine* l'havia inclòs a la llista de les deu persones més misterioses de la ciutat: un honor una mica incert que l'havia convertit en l'objecte de les burles dels seus col·legues de Harvard. Aquella nit, a cinc mil quilòmetres de casa, aquell elogi havia ressorgit per perseguir-lo durant la conferència que havia donat.

—Senyores i senyors... —va anunciar la presentadora a una sala plena al Pavelló Dauphine de la Universitat Americana de París—, el nostre convidat d'aquesta nit no necessita presentació. Aquest home és l'autor de diversos llibres: *La simbologia de les sectes secretes*, *L'art dels il·luminats*, *El llenguatge perdut dels ideogrames*, i si els dic que va escriure «el llibre» sobre *Iconologia religiosa* creguin-me que ho dic de tot cor. Molts de vostès utilitzen els seus llibres de text a classe.

Els estudiants que hi havia entre la multitud van assentir amb el cap entusiasmats.

—Tenia intenció de fer cinc cèntims del seu impressionant currículum per presentar-los-el aquesta nit. Però he canviat d'opinió... —va dir mentre mirava amb aire divertit en Langdon, que estava assegut a l'escenari—. Algú d'entre el públic m'ha fet arribar una presentació, si m'ho permeten, molt més... «misteriosa».

Aleshores va ensenyar al públic un exemplar del *Boston Magazine*. En Langdon es va enfonsar a la cadira. «¿D'on collons la deu haver tret?», va pensar. La presentadora va començar a llegir els fragments que havia escollit d'aquell article estúpid. Al cap de trenta segons tot el públic somreia i no semblava pas que aquella dona estigués disposada a deixar-ho córrer.

—I sens dubte la negativa del senyor Langdon a fer declaracions públiques sobre la seva estranya intervenció en el conclave del Vaticà l'any passat el fa pujar molts punts en el nostre intrígonet. ¿Volen que continuï? —va insistir la presentadora adreçant-se al públic.

La multitud va aplaudir.

«Que algú l'aturi», va suplicar en Langdon mentre la presentadora tornava a submergir-se en la lectura.

—Tot i que no es pot pas dir que el professor Langdon estigui tan bé com algun dels nostres guardonats més joves, les vir-

tuts d'aquest erudit de prop de quaranta anys van més enllà del seu encant acadèmic. S'afegeixen a la seva presència captivadora una veu de baríton inusualment greu, una veu que les seves alumnes descriuen com «xocolata per a les orelles».

Tota la sala va esclafir una rialla.

En Langdon va haver de fer un esforç per somriure amb un gest una mica estrany. Sabia què era el que venia a continuació, una frase ridícula sobre «Harrison Ford amb xeviot Harris», i com que havia cregut que aquella nit podia posar-se tranquil·lament la seva Harris de xeviot i el Burberry de coll alt, va decidir passar a l'acció.

—Gràcies, Monique —en Langdon es va posar dret abans d'hora i va allunyar la presentadora del pòdium—. Sens dubte el *Boston Magazine* té autèntic talent literari —es va mirar el públic i va sospirar avergonyit—. I si arribo a descobrir qui de vostès és el responsable de l'aparició d'aquest article faré que el consolat el deporti.

La gent va riure.

—Bé senyors, com ja deuen saber, si sóc aquí aquesta nit és per parlar-los del poder dels símbols...

El ring del telèfon de l'habitació d'en Langdon va tornar a trencar el silenci. Remugant i sense acabar-s'ho de creure va tornar a agafar l'aparell.

—¿Sí?

Tal com s'esperava, era el conserge.

—Senyor Langdon, disculpi que el torni a molestar. Li truco per informar-lo que el seu convidat puja ara mateix cap a la seva habitació. He pensat que l'havia d'avisar.

A aquelles altures en Langdon estava ben despert.

—¿Vol dir que ha enviat algú a la meua habitació?

—Ho sento molt, monsieur, però un home com ell... diria que no tinc cap autoritat per aturar-lo.

—¿Es pot saber qui punyetes és aquest home?

Però el conserge ja havia penjat. Gairebé en aquell mateix moment algú va trucar amb força a la seva porta.

En Langdon va sortir del llit vacil·lant i va sentir com els dits

del peu s'enfonsaven a la catifa de *savonnerie*. Es va posar el bar-nús de l'hotel i va dirigir-se a la porta.

—¿Qui hi ha?

—¿El senyor Langdon? He de parlar amb vostè —aquell home tenia un accent molt marcat, una mena de lladruc sec i autoritari—. Sóc el tinent Jérôme Collet. *Direction Centrale Police Judiciaire*.

En Langdon va fer una pausa. «¿La policia judicial?». La DCPJ venia a ser una mena d'FBI francesa.

Sense treure la cadeneta, en Langdon va obrir la porta uns centímetres. El rostre que se'l mirava de fit a fit era prim i pàl·lid. Era un home molt i molt sec, vestit amb un uniforme blau que li donava un aire oficial.

—¿Em permet que entri? —va preguntar l'agent.

En Langdon va dubtar un instant, els ulls groguencs d'aquell estrany l'estudiaven i el feien sentir inquiet.

—¿Es pot saber què vol dir tot això?

—El meu *capitaine* sol·licita la seva experiència per a un assumpte confidencial.

—¿Ara? —va fer en Langdon—. Però si és més de mitjanit.

—¿És veritat que aquest vespre tenia una cita amb el conservador del Louvre?

De sobte en Langdon va sentir que l'envaïa una onada d'inquietud. Ell i el venerat conservador Jacques Saunière havien programat sortir a prendre alguna cosa després de la conferència d'en Langdon aquella nit, però al final en Saunière no havia aparegut.

—Sí. ¿Com ho sap això?

—Hem trobat el seu nom a l'agenda del senyor Saunière.

—Espero que no hagi passat res.

L'agent va deixar anar un sospir i va passar una fotografia polaroid per l'escletxa de la porta. Quan en Langdon va veure-la, el seu cos va quedar-se rígid.

—No fa ni una hora que han fet aquesta fotografia. A l'interior del Louvre.

A mesura que mirava aquella estranya imatge, la sensació de fàstic inicial va anar deixant lloc a un esclat de ràbia.

—Qui pot haver fet una cosa així!

—Esperàvem que vostè ens pogués ajudar a trobar una resposta, amb els seus coneixements en simbologia i els plans que havia fet per reunir-se amb ell.

En Langdon va mirar la fotografia amb una barreja d'esgarrifança i por. La imatge era repugnant i extremament estranya, i li despertava la desagradable sensació d'haver-la vist abans. No feia ni un any, en Langdon havia rebut la fotografia d'un cos i una petició d'ajuda similar. Al cap de vint-i-quatre hores havia estat a punt de perdre la vida a la Ciutat del Vaticà. Aquella fotografia era del tot diferent, però així i tot a l'escenari hi havia alguna cosa inquietant que li era familiar. L'agent va mirar el rellotge.

—El meu *capitaine* ens espera, senyor.

En Langdon gairebé no el va sentir. Encara tenia els ulls clavats a la fotografia.

—Aquest símbol d'aquí, i el cos en aquesta curiosa...

—¿Posició? —va insinuar l'agent.

En Langdon va assentir amb el cap, i va alçar els ulls mentre un calfred li recorria tot el cos.

—No em puc imaginar qui faria això a algú.

L'agent el va mirar amb un posat tenebrós.

—No s'ho pot imaginar, senyor Langdon. El que veu a la fotografia... —va fer una pausa—. El senyor Saunière s'ho va fer ell mateix.

A un parell de quilòmetres de distància, l'albí colossal anomenat Siles va creuar coixejant la porta principal de la luxosa residència de pedra de la Rue La Bruyère. El cilici amb espines que portava a la cuixa se li clavava a la carn, però la seva ànima cantava per la satisfacció que li donava poder servir Nostre Senyor.

«El dolor és bo».

Va examinar el rebedor amb els ulls injectats de sang. No hi havia ningú. Va pujar les escales sense fer soroll, no volia despertar cap dels seus germans numeraris. La porta de la seva cambra era oberta; els panys estaven prohibits. Va entrar i va tancar-la.

L'habitació era espartana: el terra de fusta sense polir, un tocador de pi i una estora de lona en un racó que li servia de llit. Aquella setmana estava de visita, però durant molts anys havia tingut un santuari similar a Nova York.

«Nostre Senyor m'ha donat un refugi i un objectiu a la vida».

Aquella nit, finalment, Siles tenia la sensació que havia començat a pagar el seu deute. Es va dirigir ràpidament al tocador, en va treure un telèfon mòbil que tenia amagat a l'últim calaix i va fer una trucada.

—¿Sí? —va respondre una veu d'home.

—Mestre, ja he tornat.

—Parla —va ordenar-li la veu; l'home semblava satisfet de sentir-lo.

—Tots quatre són morts. Els tres *sénéchaux*... i el *Grand Master* en persona.

Es va fer una pausa breu, com per deixar temps per pregar.

—¿Així doncs, suposo que tens la informació?

—Tots quatre han coincidit. De manera separada.

—¿I tu te'ls creus?

—Les versions són massa semblants perquè sigui una coincidència.

—Excel·lent —la veu del telèfon respirava agitada—. Em feia por que no guanyés la reputació de la germandat a l'hora de custodiar secrets.

—La perspectiva de la mort és una motivació molt forta.

—Ara, deixeble meu, explica'm el que em cal saber.

En Siles sabia que la informació que havia aconseguit de les seves víctimes seria una sorpresa.

—Mestre, tots quatre han confirmat l'existència de la *clef de voûte*... la llegendària clau de volta.

L'albí va sentir que el seu Mestre agafava aire ràpidament i podia sentir la seva emoció a l'altre extrem del telèfon.

—La clau de volta. Això és exactament el que ens imaginàvem.

Segons el saber popular, la germandat havia creat un mapa de pedra, una *clef de voûte*... o clau de volta, una làpida gravada que revelava l'enclavament final del secret més important de la germandat... Una informació tan poderosa que protegir-la era el motiu de l'existència de la germandat.

—Quan tinguem la clau de volta a les mans —va dir el Mestre—, serem a un pas del final.

—Hi som més a prop del que us penseu. La clau de volta és aquí a París.

—¿A París? Increïble. Sembla massa fàcil i tot.

En Siles va explicar-li el que havia passat feia una estona aquell mateix vespre..., com les seves quatre víctimes, instants abans de morir, en un intent desesperat de salvar les seves vides miserables, li havien explicat el secret. Cadascun d'ells li havia explicat exactament el mateix: que la clau de volta estava curosament amagada en un punt concret a l'interior d'una de les esglésies més antigues de París: l'església del Saint-Sulpice.

—A la casa de Nostre Senyor —va exclamar el Mestre—. Com es burlen de nosaltres!

—Fa segles que ho fan.

El Mestre es va quedar en silenci, com si volgués acabar de pair aquell instant de triomf. Al final va parlar.

—Has fet un gran servei a Déu. Fa segles que esperem aquest

moment. Cal que trobis la pedra per mi. Immediatament. Aquesta nit mateix. Ja saps com n'és, d'important.

En Siles sabia que hi havia molt en joc; així i tot, el que el Mestre li ordenava li semblava impossible.

—Però l'església és una fortalesa. Especialment a la nit. ¿Com m'ho faré per entrar?

Amb el to confiat d'un home amb una influència enorme, el Mestre li va explicar tot el que calia fer.

Tan bon punt en Siles va penjar el telèfon, l'expectació li va fer posar la pell de gallina.

«Una hora», va pensar, i es va sentir agraït que el Mestre li hagués donat temps per fer la penitència necessària abans d'entrar a la casa de Déu. «He de purgar la meva ànima pels pecats que he comès avui». Els pecats d'aquell dia tenien un propòsit sagrat. Feia segles que es cometien crims de guerra contra els enemics de Déu. Tenia el perdó garantit.

Malgrat tot, en Siles sabia que l'absolució exigia sacrifici.

Es va treure les ulleres, es va despullar i va agenollar-se al mig de l'habitació. Va inclinar el cap per examinar el cilici amb espines que portava subjectat a la cuixa. Tots els seguidors fidels del *Camino* portaven aquest aparell, una corretja de cuir amb espines de metall esmolades que es claven a la pell per recordar constantment el sofriment de Jesús. El dolor que provoca aquest aparell també ajudava a lluitar contra el desig de la carn.

Tot i que en Siles ja feia més de les dues hores indicades per les normes que portava el cilici, també sabia que aquell dia no era com els altres. Va agafar la sivella, se'l va ajustar un forat més i va fer un gest de dolor en sentir les espines que se li clavaven a la carn. Lentament va deixar anar l'aire i va assaborir el ritual de la purificació del dolor.

—El dolor és bo —va mussitar en Siles. Repetia el mantra sagrat del pare Josemaría Escrivá, el Mestre de tots els Mestres. Tot i que Escrivá havia mort l'any 1975, la seva saviesa perdurava i milers de fidels servents arreu del món xiuxiuejaven els seus mots agenollats a terra mentre duïen a terme la pràctica sagrada coneguda amb el nom de «mortificació de la carn».

En Siles va centrar la seva atenció en una corda amb tot de nusos que hi havia enrotllada a terra al seu costat. La disciplina.

Els nusos estaven coberts de sang seca. Impacient per sentir els efectes purificadors del seu propi sofriment, en Siles va dir una pregària ràpid. Aleshores va agafar un dels extrems de la corda, va tancar els ulls i es va flagel·lar per damunt de l'espatlla. Va sentir com els nusos li mossegaven l'esquena. Va tornar a alçar la corda per flagel·lar-se la carn. Un cop rere l'altre, es fuetjava.

Castigo corpus meum.

Al final va sentir que començava a brollar la sang.